

Arrest

nr. 131 317 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2014 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. KHAN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 28/01/1965 te Sahiwal (provincie Punjab) geboren en hangt het Ahmadi-geloof aan. U bent gehuwd met N.(...) M.(...). In 1982 verhuisde u naar Quetta (Baluchistan) waar u een bouwbedrijf opzette. In 2009 kende u echter problemen met een klant die u nog geld schuldig was. Via zijn connecties bij de politie liet hij u arresteren. U werd voor 1 dag opgesloten en werd pas vrijgelaten nadat een vriend een afkoopsom aan

de politie betaalde. U stelde dat u omwille van uw Ahmadi-geloof in een zwakke positie stond en dat u omwille van deze reden eind 2009 naar Rabwah verhuisde waar een grote Ahmadi-gemeenschap woont. In Rabwah bouwde u een nieuw bouwbedrijf op dat al vlug goed draaide. Toen u in 2011 een opdracht deed kreeg u echter problemen met een andere aannemer die stelde dat u niet in zijn gebied mocht werken. Eind januari 2011 kwam hij naar de bouwsite waar u de opdracht uitvoerde en stelde dat u met het werk moest stoppen omdat u Ahmadi bent. Hij maakte hierbij allerlei dreigementen tegen u. De eigenaar besliste niettemin dat u het werk mocht verderzetten. Op 06/02/2011 kwam diezelfde persoon met een mauvi en andere personen naar de site. Ze eisten dat u buiten zou komen en riepen dat ze u zouden vermoorden omdat u het Ahmadi-geloof in het openbaar zou hebben gepredikt. De eigenaar stelde dat u beter kon vluchten wat u dan ook deed. Hierna ging u naar Lahore waar u aan een hotel werkte waarvan een deel van de werken aan u was uitbesteed. 3-4 dagen later kwam de politie samen met de persoon met wie u problemen had naar uw werk waardoor u moest vluchten en onderduiken. Van uw vader kwam u te weten dat er een rechtszaak tegen u was opgestart waarin u van blasfemie werd beschuldigd. U zou immers in het openbaar uw Ahmadi-geloof hebben gepredikt wat in Pakistan een ernstig misdrijf is. U besloot uw land te ontvluchten naar België waar een deel van uw familie is gevestigd. Op 23/02/2011 vertrok u per vliegtuig uit Pakistan naar België waar u op 01/03/2011 aankwam. U had onderweg nog een week in Barcelona verbleven. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten in kopie neer: 3 krantenartikels, een attest aangaande uw testament, betalingsbewijzen van giften aan de Ahmadi-gemeenschap, uw geboorteakte, een attest van uw familiesamenstelling, een referentiebrief van ene Z.(...) A.(...) van 'Grandeur Development', een referentiebrief van Pakistan Telecommunication Company Limited, een klacht met getuigenis tegen u bij de rechtbank van Chiniot (geauthenticeerde kopie), een visitekaartje van uw eigen bedrijf M.(...) A.(...) Company, een referentiebrief van de president van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, de Pakistaanse identiteitskaart van uw zus, de Belgische paspoorten van uw broers en uw vader, een immatriculatiebewijs van uw broer, een attest met de geboortegegevens van uw kinderen, uw huwelijksakte.

In origineel werden voorgelegd: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart en betalingsbewijzen aan de Ahmadi-gemeenschap in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van de blasfemiebeschuldiging die u in Pakistan ten laste werd gelegd. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Uit uw verklaringen en documenten blijkt dat er een gerechtelijke klacht van blasfemie, namelijk het prediken van uw Ahmadi-geloof, wat onder artikel 298c van de Pakistaanse strafwet valt, tegen u werd ingediend en door de rechtbank werd geregistreerd (CGVS I p.5-6, CGVS II p.4). U gaf aan dat uw vader de lokale president van uw district (plaatselijke Ahmadi-leider) op de hoogte bracht van deze beschuldiging tegen u (CGVS I p.7, CGVS II p.5). Voorts berichtte de krant 'Dialy Bussiness Report' meerdere malen over de blasfemiebeschuldiging tegen u. U stelde dat de aanklager van de klacht achter de berichtgeving zat om het nieuws van de blasfemieaanklacht publiek te maken (CGVS II p.5, documenten). Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat het de taak van de lokale president is om dergelijke soort vervolgingen tegenover Ahmadi's (eventueel via de amir) aan het hoofdkwartier in Rabwah te rapporteren zodat deze op de website kunnen worden geplaatst. Uit diezelfde informatie blijkt evenzeer dat het Ahmadi-hoofdkwartier op de hoogte is van de meeste formele klachten tegen Ahmadi's (landeninformatie 5). In het licht van deze informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt én het feit dat het een formele klacht tegen u betreft, dat een krant hierover meermaals

berichtte waardoor dit publiek bekend raakte en dat u stelde dat de lokale president van de Ahmadi gemeenschap op de hoogte van deze blasfemiebeschuldiging tegen u werd gebracht, werd door het Commissariaat-generaal contact opgenomen met het Ahmadi hoofdkwartier in Rabwah om de waarachtigheid van de blasfemiebeschuldiging tegen u na te gaan. Uit hun antwoord waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat de lokale Ahmadi-gemeenschap van uw regio noch het nationaal hoofdbureau van de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah op de hoogte is van dergelijke klacht tegen u (landeninformatie 3). Het is echter niet aannemelijk dat de lokale Ahmadi-gemeenschap noch het hoofdkwartier in de door u verklaarde omstandigheden niet op de hoogte zouden zijn van een officiële blasfemiebeschuldiging tegen u; te meer gezien de klacht volgens uw verklaringen werd ingediend bij de districtsrechtbank van Chiniot waartoe de stad Rabwah behoort. Dergelijke informatie is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas.

Voorts werd een tegenstrijdigheid in uw verklaringen vastgesteld die aan de kern van uw relaas raakt en de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten verder ondermijnt. Zo verklaarde u dat u na de aanval van 06/02/2011 nog een dag in Rabwah bleef en de volgende dag naar Lahore vluchtte (CGVS I p.8). Tijdens het tweede CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat u dezelfde dag (dus op 06/02/2011) naar Lahore was gevlucht (CGVS II p.3). Geconfronteerd met uw voorgaande verklaring hieromtrent bleef u erbij dat u dezelfde dag naar Lahore vluchtte en gaf u aan dat u dit ook de vorige keer had gezegd (CGVS II p.6). Uit het eerdere gehoorverslag blijkt echter dat u toen stelde dat u pas de dag nadien naar Lahore vertrok. Gezien het feit dat de vraag u expliciet werd gesteld of u dezelfde dag naar Lahore vertrok en u dit negatief beantwoordde en daarbij aangaf pas de volgende dag te zijn vertrokken, is het weinig aannemelijk dat hier sprake zou zijn van een misverstand. Dergelijke poging tot verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid is bijgevolg niet afdoende waardoor deze tegenstrijdigheid dan ook verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de actualiteit van uw vervolgingsvrees evenmin kunnen overtuigen. U verklaarde dat er bij de rechtbank een aanklacht tegen u werd ingediend waarin u van blasfemie werd beschuldigd. Gevraagd wat de rechtbank intussen met de zaak heeft gedaan stelde u daar geen informatie over te hebben en dat u de zaak niet had opgevolgd. Ook toen u gevraagd werd welke inspanningen u had gedaan om informatie over de zaak te krijgen gaf u enkel aan dat niemand wordt vrijgelaten als men van blasfemie onder artikel 298c van de Pakistaanse strafwet wordt beschuldigd. U gaf hierbij aan dat men levenslang de gevangenis in moet daar de doodstraf in de praktijk niet wordt toegepast. De wettelijke straf voor een misdrijf onder artikel 298c van de strafwet zou evenwel de doodstraf zijn (CGVS I p.6-7, CGVS II p.4-5). Vooreerst kan hieromtrent worden opgemerkt dat van u wel degelijk inspanningen kunnen worden verwacht om na te gaan of er nog nieuws over uw zaak is. Gezien de Ahmadi-beweging in Rabwah goed georganiseerd is en uw vader zich de moeite getroostte de blasfemiebeschuldiging tegen u aan de lokale president door te geven, kon worden verwacht dat u iemand contacteerde om na te gaan of er nog nieuws over uw zaak was. Bovendien kan eveneens worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de strafmaat voor een blasfemiemisdrijf onder wetsartikel 298c van de Pakistaanse strafwet niet de doodstraf is zoals u beweerde, maar een gevangenisstraf van 3 jaar met eventueel een bijkomende boete (landeninformatie 4). Hoewel een gevangenisstraf van 3 jaar hier niet wordt geminimaliseerd, kan niet aan het feit worden voorbij gegaan dat dit danig verschilt met de doodstraf; zelfs indien deze in de praktijk niet meer zou worden toegepast. Voor iemand die effectief van dit misdrijf wordt beschuldigd kan worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is, wat klaarblijkelijk bij u het geval niet is. Al deze zaken wijzen dan ook op een verregaande desinteresse wat niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u officieel van blasfemie zijn beschuldigd.

Aangaande uw problemen in Quetta (Baluchistan) waarbij u voor 6 uren in een politiecel werd opgesloten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hier opmerkelijk genoeg geen enkele melding van maakte in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS. Niettemin werd u toen gevraagd of u ooit gearresteerd werd en voor korte of lange tijd in een politiecel of in de gevangenis zat opgesloten (vragenlijst 3.1, 3.5). U stelde voorts dat er toen geen strafzaak tegen u werd opgestart en dat u enkel omwille van de blasfemiezaak tegen u (2011) Pakistan ontvluchtte. U had voordien geen intenties om Pakistan te verlaten (CGVS II p.2, 6). Gezien deze vaststellingen en het feit dat u zonder problemen een nieuw leven in Rabwah startte, kan dan ook niet worden besloten dat u omwille van dit incident nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw zus S.(...) K.(...) (OV 5.948.498) in 2012 in België aankwam en er asiel aanvraagde. Omwille van de problemen van haar echtgenoot verkreeg zij

het Vluchtelingenstatuut. Die problemen staan evenwel los van uw problemen (CGVS II p.6). Uw broer M.(...) L.(...) (4.691.981) kwam in 1998 in België aan en verkreeg in 1999 het Vluchtelingenstatuut. Uw andere broer M.(...) L.(...) (4.566.729) werd in 1998 door het Commissariaat-generaal het Vluchtelingenstatuut geweigerd maar kreeg het jaar daarop vooralsnog via de beroepsprocedure bij de Vaste Beroepscommissie de Vluchtelingenstatus. Uw vader M.(...) L.(...) (5.064.684) kwam in 2001 in België aan maar werd in 2002 de Vluchtelingenstatus geweigerd wat in beroep door de Vaste Beroepscommissie werd bevestigd. Het cassatieberoep tegen de beslissing werd verworpen. Uw andere broer, R.(...) M.(...) (OV 6.363.041) kwam in 2008 naar België maar kreeg in 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Op 03/05/2011 diende hij een derde asielaanvraag in. Ook betreffende deze asielaanvraag van hem werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Ondanks het feit dat enkele van uw familieleden in het verleden als vluchteling werden erkend dient een persoonlijke vrees voor vervolging te worden aangetoond waarin u evenwel niet bent geslaagd.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen.

In de 3 krantenartikels (kopieën in Urdu) staat inderdaad vermeld dat een blasfemieaanklacht tegen u werd ingediend. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u officieel van blasfemie wordt beschuldigd en gezien het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat het in Pakistan relatief makkelijk is om documenten tegen betaling te verkrijgen kunnen dergelijke artikelen echter niet bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw relaas. In de informatie wordt overigens specifiek naar Urdu-talige kranten verwezen als zijnde kwetsbaar voor deze praktijken (landeninformatie 2).

Ook de gerechtelijke aanklacht en de bijhorende getuigenis kan omwille van diezelfde redenen niet tot de geloofwaardigheid van uw relaas bijdragen.

Uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, uw attest aangaande uw testament, uw geboorteakte, het attest van familiesamenstelling, het attest van de geboorte van uw kinderen, uw huwelijksakte, de referentiebrief van de president van de Belgische Ahmadi-gemeenschap en de betalingsbewijzen van giften aan de Ahmadi-gemeenschap in België en Pakistan tonen uw identiteit en lidmaatschap tot de Ahmadi-gemeenschap aan wat evenwel in bovenstaande motivering niet in twijfel wordt getrokken.

De referentiebrieven Z.(...) A.(...) van 'Grandeur Development' en van Pakistan Telecommunication Company Limited indiceren dat u voor de betreffende bedrijven heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De visitekaart M.(...) A.(...) Company is een (zwakke) indicatie dat u in Pakistan een bouwbedrijf had wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

De Pakistaanse identiteitskaart van uw zus, de Belgische paspoorten van uw broers en uw vader en het immatriculatie attest van uw broer indiceren dat zij tot uw familie behoren en dat zowel uw vader als 2 van uw broers de Belgische nationaliteit hebben wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat het document waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beroept niet aan de normale voorwaarden van waarachtigheid beantwoordt. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op het antwoorddocument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bovendien wordt de analyse dat de lokale Ahmadi autoriteit zeker op de hoogte moet zijn van verzoekers problemen door de informatie in het administratief dossier tegengesproken. Verder stelt verzoeker met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid dat hij wel degelijk dezelfde dag naar Lahore vluchtte, waar hij de volgende dag aankwam. Mogelijks werd zijn aankomst de volgende dag door de tolk geassimileerd met een vertrek. Hoe dan ook raakt dit niet de kern van het asielrelaas. Voorts stelt verzoeker dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop en de communicatiemoeilijkheden met Pakistan. Uit een verminderde interesse, gelet op het gevoel veilig te zijn in België, kan volgens verzoeker geen gebrek aan vrees worden afgeleid. De arrestatie in Quetta ligt niet aan de grondslag voor verzoekers vertrek naar België en de vraagstelling op de Dienst Vreemdelingenzaken is kort en “to the point”. Er wordt uit het oog verloren dat de situatie van Ahmadi in het algemeen en van verzoekers familie in het bijzonder penibel is. Bovendien is de informatie in het administratief dossier volgens verzoeker verouderd. De omschrijving ‘sektarisch geweld’ slaat onder meer op de Ahmadi, die in Pakistan als sekte worden beschouwd en daardoor het slachtoffer zijn van geweld. Evenmin werd nagegaan welke de gevolgen zijn van het belijden van zijn geloof door verzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *fair-play* beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In tegenstelling tot de situatie in 2012, wordt Pakistan thans geconfronteerd met sektarisch geweld, onder meer in de regio waaruit verzoeker afkomstig is, zijnde Punjab.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Punjab en wijst op de vervolging en sociale discriminatie van Ahmadi.

2.2. Ter terechtzitting d. d. 12 september 2014 bezorgt verzoeker de Raad een aanvullende nota, vergezeld van de volgende documenten: een brief van verzoekers advocaat in Pakistan, betalingsbewijzen aan de Ahmadi-gemeenschap in België, een deelnamebewijs aan de jaarlijkse Ahmadi-conferentie in België in 2013 en algemene info omtrent Ahmadi in Pakistan.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in

dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij door een collega bouwheer beschuldigd werd te prediken over zijn Ahmadi-geloof (stuk 8, gehoorverslag, p. 5, 6). Volgens verzoeker werd hij beschuldigd van de misdaad in artikel 298c van de Pakistaanse strafwet en riskeert hij hiervoor de doodstraf, al wordt deze in de praktijk omgezet naar een levenslange gevangenisstraf (stuk 8, gehoorverslag, p. 6; stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker blijkt echter bijzonder onwetend omtrent de zaak die tegen hem zou lopen. Vooreerst merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij bestraft zal worden met de doodstraf. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de strafmaat voor het misdrijf omschreven in artikel 298c van de Pakistaanse strafwet waarvan verzoeker beweert te zijn beschuldigd niet de doodstraf, maar een gevangenisstraf van maximaal drie jaar en een boete betreft. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte blijkt van de strafmaat die hem boven het hoofd hangt indien hij werkelijk beschuldigd werd. Bovendien blijkt verzoeker geenszins op de hoogte van de huidige stand van zaken in zijn dossier. Zo weet verzoeker niet of er een officieel arrestatiebevel tegen hem loopt (stuk 8, gehoorverslag, p. 6). Evenmin weet verzoeker of de rechtbank zijn zaak behandeld heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Gevraagd of verzoeker enige informatie heeft over zijn zaak en wat de rechtbank er mee deed, stelt verzoeker er niets van te weten. Verzoeker zou zijn zaak immers geenszins opgevolgd hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5; stuk 8, gehoorverslag, p. 7). Gevraagd of hij enige inspanning heeft gedaan, stelt verzoeker slechts dat niemand kan vrijkomen indien hij beschuldigd is van de misdaad onder artikel 298c van de Pakistaanse strafwet (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Gelet op de hierboven aangehaalde informatie in het administratief dossier kan ook aan deze bewering geen geloof aan worden gehecht. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen teneinde meer over zijn zaak en de beschuldigingen tegen hem te weten te komen. Nochtans verblijven verzoekers ouders, vrouw en kinderen nog steeds in Pakistan en verklaarde verzoeker dagelijks contact te hebben met hen (stuk 8, gehoorverslag, p. 2; stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op de moeilijke communicatie met Pakistan, kan hij dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verder stelt dat zijn verminderde interesse te verklaren valt doordat hij zich veilig voelt in België, stelt de Raad vast dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie te verzamelen die zijn relaas kan ondersteunen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de

zaak die tegen hem zou lopen en die de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Daarnaast zou verzoekers vader de lokale Ahmadi leider van het district op de hoogte gebracht hebben van de aanklacht tegen verzoeker (stuk 8, gehoorverslag, p. 7; stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Pakistaanse Ahmadi-gemeenschap over de moeilijkheden van hun aanhangers rapporteert via persberichten, nieuwsbrieven, en maand- en jaarrapporten, die gepubliceerd worden op officiële website van de geloofsgemeenschap www.persecutionofahmadis.org. Het gehanteerde rapporteringsmechanisme bestaat erin dat de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap de relevante problemen die leden van zijn gemeenschap ondervinden dient door te geven aan de amir op districtsniveau en deze rapporteert aan de verantwoordelijke directeur van het nationale geloofscentrum. Tevens blijkt dat de berichtgeving op de website uitgebreider en gedetailleerder is dan de rapportering door onder meer de Human Rights Commission of Pakistan, de Asian Human Rights Commission en Human Rights Watch. Er wordt onder meer melding gemaakt van moorden, geweldpleging, gerechtelijk en politiek optreden, intimidatiepraktijken en discriminatoir optreden ten aanzien van Ahmadi. De opsomming op de website is echter niet exhaustief. Hoewel de rapportering uitgebreid is, blijft zij onvolledig. Publicatie is immers afhankelijk van de relevantie van de ondervonden moeilijkheden en van de kennisgeving van het betreffende voorval aan de plaatselijke voorzitter van de geloofsgemeenschap en/of aan andere verantwoordelijken binnen de geloofsgemeenschap. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt tevens dat de lokale leiders de informatie die hen bereikt wel degelijk doorgeven wanneer zij deze gepast en de moeite waard vinden. Gezien een formele klacht werd ingediend tegen verzoeker en de verschillende publicaties die hierover zouden zijn verschenen in de krant, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de lokale leider die door verzoekers vader op de hoogte werd gebracht deze feiten ernstig zou achten. Bovendien zijn volgens verzoeker veel mensen op de hoogte door de publicaties in de krant (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op het feit dat het onmogelijk is om alles te registreren en verzoeker voortgaat op informatie van zijn vader, stelt de Raad vast dat op basis van het voorgaande redelijkerwijze kan worden verwacht dat omtrent dit incident enige rapportering zou bestaan. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierop contact heeft opgenomen met het Ahmadi-hoofdkwartier in Rabwah. Hoewel de klacht volgens verzoekers verklaringen werd ingediend bij de rechtbank van Chiniot, de feiten plaatsvonden in Rabwah, de president van het district op de hoogte werd gebracht en hierover meermaals gepubliceerd werd in de krant (stuk 8, gehoorverslag, p. 4, 5, 6, 7; stuk 5, gehoorverslag, p. 5), blijkt uit het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat noch de lokale Ahmadi-gemeenschap, noch het Ahmadi-hoofdkwartier op de hoogte is van een klacht tegen verzoeker. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niet kan worden nagegaan of de juiste lokale gemeenschap werd ondervraagd, omdat de zinsnede "*local community here*" evengoed kan slaan op de lokale gemeenschap waar de ondertekenaar, die niet gekend is, verblijft, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier wel degelijk blijkt dat de e-mail afkomstig is van de 'Director Ahmadiyya Foreign Missions Office' in Rabwah en de informatie hierin aldus wel degelijk betrekking heeft op de lokale gemeenschap in Rabwah, waar volgens verzoekers verklaringen de problemen plaatsvonden en de klacht werd ingediend. Verzoeker stelt verder in onderhavig verzoekschrift dat het document dat werd toegevoegd aan het administratief dossier niet aan de normale voorwaarden van waarachtigheid voldoet omdat het slechts een e-mail betreft, de naam noch het e-mailadres van de ondertekenaar worden weergegeven, de e-mail die door de ambassade aan de Ahmadi-gemeenschap werd verstuurd zich niet in het dossier bevindt en het bevreemdend is dat de e-mail van de Ahmadi-gemeenschap een disclaimer in het Frans en Nederlands bevat. De Raad stelt echter vast dat er geen enkele verplichting bestaat in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de identiteit van de gehanteerde bronnen bekend te maken. Het kan overigens in het belang zijn van de asielzoeker dat de asielinstanties discreet blijven over hun informatiebronnen. Het gebruik van anonieme getuigenissen en of bronnen ondermijnt geenszins het geloofwaardig karakter ervan (RvS 5 januari 2009, nr. 189.247). Het onderzoek wordt gevoerd door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de resultaten van het onderzoek onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Tevens brengt verzoeker geenszins informatie aan die aantoonde dat de resultaten van het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief zouden zijn.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker een aantal tegenstrijdige en incoherent verklaringen aflegde. Zo verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij de dag nadat de politie naar zijn werk kwam Rabwah verliet en naar Lahore ging (stuk 8, gehoorverslag, p. 8). Tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij dezelfde dag nog naar Lahore vluchtte (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Geconfronteerd met deze verklaringen stelde verzoeker slechts dat hij ook tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij dezelfde dag vertrok (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dezelfde dag vertrok maar pas de volgende dag aankwam en dat de tolk zijn aankomst in Lahore de volgende dag mogelijks assimileerde met een vertrek, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het eerst gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet gevraagd werd of hij dezelfde dag naar Lahore ging. Verzoeker antwoordde hierop ontkennend, stelde dat hij naar huis ging en de volgende dag naar Lahore ging (stuk 8, gehoorverslag, p. 8). Deze vaststellingen zijn dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Verzoekers verklaring in onderhavig verzoekschrift komt de Raad dan ook over als een gekunstelde *post factum* verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Het loutere feit dat er een tijdsverloop van 3 jaar tussen de feiten en het gehoor is, verklaart niet waarom verzoeker tijdens het gehoor van 1 augustus 2013 nog wist dat dat hij de dag nadat de politie naar zijn werk kwam Rabwah verliet en naar Lahore ging en dit vervolgens op 8 november 2013, slechts 3 maanden later niet meer wist en toen benadrukte dat hij dezelfde dag nog vertrok. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zijn problemen in Quetta, waarbij hij gearresteerd werd en gedurende zes uur vastgehouden werd door de politie, geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken, (stuk 5, gehoorverslag, p. 2; stuk 19, vragenlijst, p. 2, 3). Wat betreft de opmerking in onderhavig verzoekschrift dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken kort en “to the point” dient te zijn, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 19, vragenlijst, p. 1). Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift terecht opmerkt dat hij aangaf dat dit niet de reden voor zijn vlucht naar België was (stuk 5, gehoorverslag, p. 2), stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker dit geheel onvermeld liet. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd immers expliciet gevraagd of verzoeker ooit gearresteerd en opgesloten werd, zowel voor korte tijd in een politiekantoor als voor een langere tijd in een gevangenis of kamp, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (stuk 19, vragenlijst, p. 2). Dit ondermijnt verzoekers algemene geloofwaardigheid.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Tevens stelt de Raad vast dat het schrijven van verzoekers Pakistaanse advocaat slechts een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Tevens stelt de Raad vast dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft en afkomstig is van een persoon wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen. Hoewel de advocaat in dit schrijven bevestigt dat er een zaak lopende is tegen verzoeker, stelt de Raad vast dat hij hiervan geen enkel objectief bewijs bijvoegt. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Pakistaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn. De waarde van Pakistaanse documenten is hoe dan ook relatief. Wat betreft de betalingsbewijzen aan de Ahmadi-gemeenschap in België en het deelnamebewijs aan de jaarlijkse Ahmadi-conferentie in België in 2013, stelt de Raad vast dat dit aantoonde dat verzoeker Ahmadi is en lid is van de Ahmadi-gemeenschap in België. Deze elementen staan echter geenszins ter discussie.

2.7. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn loutere hoedanigheid als Ahmadi, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie (SRB, Pakistan, *Ahmadiyya Muslim Community*, d.d. 29 maart 2013) blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt uit deze informatie niet dat Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat het “gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd” (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische

belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi op zich is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit standpunt van de asielinstanties van de Europese landen, inclusief het V.K. (*ibid.* p. 13-14), wordt eveneens gedeeld door het UNHCR, dat slechts erkenning aanbeveelt “*depending on the individual circumstances of the case*” (UNHCR *Guideline Religious Minorities Pakistan*, d.d. 14 mei 2012). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert achterhaald is, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker. Verzoeker brengt zelf geenszins informatie bij die dit aantoonst. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift verder tot het stellen dat er geen twijfel bestaat omtrent het feit dat hij Ahmadi is en dat uit het administratief dossier blijkt dat deze gemeenschap zich in een precare situatie bevindt. De toevoeging van informatie van algemene aard aan de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota omtrent de situatie van Ahmadi in Pakistan of de verwijzing naar de situatie van zijn familie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer was van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niet werd nagegaan welke de mogelijke gevolgen zijn van het belijden van zijn geloof en stelt dat Ahmadi in Pakistan officieel vervolgd kunnen worden, wijst de Raad op het arrest van het ECHG in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012, waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke (eigen onderlijning) situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij in geval van een terugkeer vervolgd zal worden omdat hij zijn geloof niet kan uiten, merkt de Raad op dat deze opmerking laattijdig is en geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Verzoeker vermeldde dit gegeven immers niet bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar dat hij te maken kreeg met vooroordelen en andere problemen omwille van zijn godsdienst, maar gaf nergens aan dat hij zijn geloof niet kon belijden (stuk 19, vragenlijst, p. 3). Hierboven werd immers reeds opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn vermeende arrestatie in Quetta geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat de vermeende problemen in Quetta die verzoeker aanhaalde, voor hem geen aanleiding waren om Pakistan te verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Tevens werd hierboven vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met een collega bouwheer en de zaak tegen hem in Rabwah, die de rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek vormden. Verder merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij naar de moskee ging, maar verder geen functie uitoefende binnen de Ahmadi-gemeenschap (stuk 8,

gehoorverslag, p. 2, 3). Tot slot weze opnieuw benadrukt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij Pakistan heeft verlaten omwille van het feit dat hij niet in alle vrijheid en zonder enige belemmering zijn geloof heeft kunnen belijden (stuk 19, vragenlijst, p. 3). *In casu* blijkt bijgevolg niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Pakistan godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) en de verweernota (COI Focus "Pakistan" "Actuele Veiligheidssituatie" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat voor ogen moet worden gehouden dat hij tot de Ahmadi-gemeenschap behoort, die het voorwerp uitmaakt van sektarisch geweld en sociale discriminatie, stelt de Raad dat hierboven reeds werd aangegeven dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat een eventueel intern vestigingsalternatief niet onderzocht werd, acht de Raad dit, gezien de bovenstaande analyse van de situatie in de provincie Punjab, niet noodzakelijk. Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF